

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

14. Confiteor hoc tibi, quòd secundùm sectam quam dicunt hæresim, sic deseruio patrio Deo, credens omnibus quæ in Lege & Prophetis scripta sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

CAP. XXIIII.

64. Confiteor hoc tibi, quod secundum sectam quam dicunt hæresim, sic deseruio patrio Deo, credens omnibus quæ in Legge & Prophetis scripta sunt.

Varias hoc loco Annotationes Calvinus facit; sed pro vna orthodoxa ceteras omnes pestilentes ac venenatas. Vna orthodoxa observatio est in vocabulo hæresis: *Quum inter Christianos sermo est, detestabiles inbet haberi hæreticos Spiritus Dei: & ab hæresibus cauendum esse docet, quia pestiferam Ecclesiæ dissipationem afferant. Ergo in populo Dei, cuius salus in fidei vnitatem consistit, res minime ferenda est. Hæc ille, quibus nihil vnquam verius scripsit. Merito iam Calvinum & Calvinistas detestabiles habemus, quos ob tam multa pestifera dogmata Spiritus Dei per os Ecclesiæ suæ, in Concilio Oecumenico, in conuentu Episcoporum & Pastorum numero, veluti hæreticos anathemate percussit. Merito mihi studium & laborem illum literarium potissimum delegi, quo homines tam detestabiles, eorumque hæreses, quæ tãtam Ecclesiæ dissipationem afferunt, pro meo modulo refutarem; & vt ab illis omnes caueant atq; abhorreant, quantum in me est, efficerem.*

Hæresis
crimē de-
testabile.

Rr 4.

Sed

Sed post hoc lac & mel propinarum, vide
 quæ sequuntur toxica. Primum, quod Pau-
 lus dixerat se patrium Deum colere, arripit
 inde obrectandi ansam. *Ridiculi* (inquit) *sunt*
Papiste, qui Pauli suffragio quamlibet vetustatem
probari fingunt. No (inquit) *patrium Deum cum*
Paulo colimus, ut nobis consuetudo est per manus
tradita. Equidem eiusmodi collectione apud
 aliquem Catholicum tractatorem non legi,
 ac nec de ea inter Catholicos unquam au-
 diui. Deinde, siue Pauli exemplo, siue ex rei
 ipsius veritate, maiorum suorum consuetu-
 dinem se sequi profitentur Catholici, non
 tamen ex eo quamlibet vetustatem (ut cau-
 latur & mentitur Calvinus) probari posse
 confingunt. Sed illa crassa calumnia & hac
 eius fictione prætermittis, aduersus rem ip-
 sam quid disputet videamus. *Quasi verò* (in-
 quit) *vel ipsis iudicibus eundem clypeum Turcis &*
Iudeis contra fidem Christi opponere sufficiat. At-
 qui quia de hac eadē Calvinus obrectatione
 nuper latè contra illum disputauimus, hic
 breuiter respondeo: Sicuti nisi vnus est Deus,
 & vna fides, & vnum baptisma; sic nisi vna
 Ecclesia Christi, & quæ suos habet Pastores,
 Doctores, Præpositos, quibuscum se Chri-
 stus fore *omnibus diebus, vsque ad consummati-*
nem seculi, promissit. Vnde sicut nō valet argu-
 mentum pro Mahomete quod valet pro
 Christo; & potius Christus se dicere *Filiū Dei,*
facere se æqualem Deo, testimonium perhibere de se-
metipso

Supr. ad
 c. 14. v. 15.
 Ephes. 4.

Math. 28

Ioan. 5. 7.
 4.

metipso, quod nō potest aut Mahometes aut
 alius quispiam pseudopropheta: sic valet ar-
 gumentum pro Ecclesia Christi, quod non
 valet pro Turcis ac Iudæis; & potest Eccle-
 sia Christi suos Pastores, suos Doctores, eo-
 rumque successionem, suæ fidei, sui baptis-
 matis vetustatem, antiquitatē, lōgam con-
 tinuationem venditare; quod nō potest aut
 Iudæorū nunc Synagoga, aut Turcarū Ma-
 hometismus, aut quæuis alia Gentium super-
 stitio. Itāne verò, quia Turcarū, Iudæorum,
 Paganorū, nec Sacerdotes, nec sacrificia, nec
 cultus, nec ceremoniæ, nec doctrina, nec tra-
 ditio vel hilum valet; Christianorū propter
 ea toto orbe propagata, tot seculis cōtinua-
 ta, tanta Pastorum successione firmata Ec-
 clesia, Scripturæ, Sacramenta, hilum quoq;
 non valebūt? Nos verò (vt cum B. Augustino
 loquamur) *neque in confusione Paganorū, neq; in
 purgamentis hæreticorum, neque in laguore schisma-
 ticorū, neque in cecitate Iudæorū, religionem queri-
 mus, sed apud eos solos qui Christiani, Catholici, vel
 Orthodoxi nominantur.* Valet successionis lon-
 gæ præscriptio in legitimo possessore: non
 valet eadem in quolibet inuasore. Quare
 hac longæ successionis & antiquitatis Ec-
 clesiasticæ allegatio non nisi contra hæreti-
 cos iuris Ecclesiastici inuasores & Ecclesiæ
 dissipatores adhiberi solet: quod quia Cal-
 uinum & omnes hæreticos malè habet, tam
 suo quàm aliorum nomine contra eam fre-

Rr 5 quenter

Ecclesiæ
 veræ ar-
 gumenta
 proptia.

De vera
 relig. c. 3.

quenter calcitrare Calvinus solet. Sed plura
hac de re loco citato diximus.

Ex alia nūc parte mordet Calvinus. Quia
Paulus dixerat se credere omnibus quæ in Lege
& Prophetis scripta sunt: Hinc(inquit) apparet,
Paulum sedulo cauere ne se aduentitijs, quæ inter
Iudeos regnabant, superstitionibus implicet; quem-
admodum si Papiſtis hodie quiſpiā noſtrū respon-
det se Deum colere, quem profitentur, qualiter ex
Lege & Euangelio sumus edocti. Atqui hæc ve-
stra responsio nihil habet cum Pauli respon-
sione simile. Paulus respondens se credere
omnibus quæ in Lege & Prophetis scripta
sunt, ea tantum affirmat, alia nō negat: vos
sic ex Lege & Euangelio edocti esse vultis,
vt nihil præterea credere velitis, nisi quod
in illis aut diserte scriptū est, aut iuxta sensū
vestra ex illis deduci potest. Sic Ecclesiasti-
cam omnem & traditionem & interpreta-
tionem respuitis. Et Paulus quidem quum
adhuc Iudaico ritu Deum coleret, si recte
Deum colebat, sicuti à fermētis Phariseorū
& aduentitijs illis superstitionibus sibi ca-
uebat, sic ipsos tamen Scribas & Phariseos
super Cathedram Moysis sedētes audiebat;
& quæ illi dicerent, seruabat & faciebat. Vos
igitur Euangelici, si aduentitias aliquas su-
perstitiones veluti fermenta irrepsisse in Ec-
clesiam Christianorum aduertistis, ab illis
quidem cauere, Pastores tamē & Doctores
super Cathedram Christi sedentes, si boni
Christia-

Scripturis
non cre-
dunt Pro-
testantes
sicut Pau-
lus crede-
bat.

Christiani esse velletis, omnino audire debeatis, quæq; illi dicerent ac docerent, seruare & facere oportebat. Quare si in istis verbis aduentitias superstitiones Iudaicas Paulus fortasse exclusit (mera enim hæc & simplex Caluini coniectura est) non tamen obedientiâ Synagoga Magistris (ante suam ad Christum uocationem) debitâ, eorumq; traditiones legitimas, & Scripturæ interpretationes respuisse aut exclusisse vilo modo censendus est. Denique si hæc Pauli verba non nisi Legem & Prophetas præcisè illum credidisse demonstrant, vt vult Calvinus; profectò egregia ista verborum Pauli limitatio omnem quoq; Euāgelicam & Apostolicam doctrinam Legi & Prophetis copiosè superadditam, ex eadem coniectura à fide Pauli remouebit. Tam pulchras nobis diuini verbi speculationes Calvinus adfert.

Mox ex verbo credendi, quo Paulus vtitur, aliam speculationem subiūgit. *Hinc (inquit) discamus non coli rite Deum, vt grata ei sint nostra obsequia, nisi ex fide, quæ vnicum est pietatis fundamentum. Neque enim vt se Dei seruum probet, nudas ceremonias obtrudit, sed disertè ponit, Se credere.* Hoc est videl. ex musca elephantem, vt dici solet. Paulus dicit se credere: ergo fides est vnicū pietatis fundamentū. Iam alio in loco Paulus se dicit Christū diligere: *Quis Rom. 8. nos separabit à charitate quæ est in Christo Iesu?* Ergo charitas est vnicū pietatis fundamentum;

Stolidæ
disputatio
Caluini.

tum; & non colitur rite Deus, nisi ex charitate. Rursum alio in loco dicit se in Deum
 2. Cor. 13. sperare: *Sit tantum in Christo sperantes sumus, &c.* ergo spes est vnicum pietatis fundamentum. Tandem alijs multis in locis, *tribulationes, probationes, patientiam* suam variam describit: ergo & illa vnica sunt pietatis fundamenta, abiecta fide, neglecta charitate, abominata spe. An Caluino sic disputate quicquam insulsius aut stolidius? Sed sic ille diuinam Scripturam lacerat, deprauat, ludibrio exponit.

Audi adhuc aliam corruptelam. *Continet* (inquit) *præterea hic locus vtilem doctrinam; hoc vnicum esse rectæ & orthodoxæ fidei fundamentum, Scripturæ se subijcere, & reuerenter amplecti eius doctrinam.* Ita apud Caluinum, quicquid fidem, quicquid Scripturam commendat, illa vnica commendat; alia omnia, præter fidem & Scripturam, veluti quisquilias habenda pronunciat. Tales, tam putidi & pueriles passim sunt Caluini paralogismi. Sed vnum Pauli ipsius verbum insulsam hanc Caluini speculationem iugulat. *Tenete* (inquit) *traditiones quas accepistis, siue per sermonem, siue per Epistolam.* Ita ad Scripturam Legis & Prophetarum, traditiones Apostolicæ, siue viva voce, siue in scriptis epistolis acceptæ, credendæ accedunt. Et quid? Docebit hic locus vnicum fidei nostræ fundamentum esse Legem & Prophetas? De illis enim solis Scripturis
 hic lo-

hic locus loquitur. Tota igitur Euangelica historia, & quicquid præterea nouo Instrumēto continetur, ad fidei nostræ fundamentum nihil pertinebit? Vides iterum, lector, quàm putidas, pueriles, absurdas collectiones, disputationes, speculationes hic tātus Calvinistarum Magister proferat. Sed si inter multas Catholicæ doctrinæ suggillationes eius, sacræque Scripturæ deprauationes, has hoc loco criminationes prætermissem, aliquid eas inuicti ponderis habuisse, doctrinæ Calvinianæ deuoti sectatores existimassent.

CAP. XXVI.

6. *Et nunc in spe qua ad Patres nostros reprobationis facta est à Deo, sto iudicio subiectus.*
 7. *In quam duodecim tribus nostræ nocte & die deferuientes sperant deuenire.*

Acutus sibi in suis aduersus Catholicam Ecclesiā criminationibus Calvinus videtur: eum quoq; in eo genere sui plurimum admirantur: sed nihil eo insulsius. Hoc in loco cum obseruasset, Paulū in priori quidē versiculo doctrinæ suæ confirmationem ex verbo Dei sumpsisse, quia fœdus Patribus factum allegat in Dei verbo memoratum; in posteriori verò versiculo Ecclesiæ consensum adiunxisse,